

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șasea)
26 septembrie 1996*

**Data Delecta Aktiebolag și Ronny Forsberg
împotriva
MSL Dynamics Ltd**

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare, formulată de Högsta Domstolen)

„Tratament egal – Discriminare pe motiv de naționalitate – *Cautio judicatum solvi*”

Cauza C-43/95

În cauza C-43/95,

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CE, de către Högsta Domstolen, Stockholm, pentru pronunțarea, în litigiul pendinte în fața acestei instanțe, între

Data Delecta Aktiebolag,

Ronny Forsberg,

și

MSL Dynamics Ltd,

unei hotărâri preliminare privind interpretarea articolului 6 din Tratatul CE,

CURTEA (Camera a șasea),

compusă din domnii C. N. Kakouris, președinte de cameră, G. F. Mancini și P. J. G. Kapteyn (raportor), judecători,

avocat general: domnul A. La Pergola,
grefier: domnul R. Grass,

după examinarea observațiilor scrise prezentate:

– pentru guvernul suedez, de doamna Lotty Nordling, rättschef, în calitate de agent,

– pentru guvernul elen, de domnul Panagiotis Mylonopoulos, consilier juridic în cadrul Serviciului special pentru contencios comunitar al Ministerului Afacerilor Externe, doamnele Galatea Alexaki, avocat în cadrul aceluiași serviciu, și Sofia Shala, colaborator științific specializat în cadrul aceluiași serviciu, în calitate de agenți,

– pentru guvernul irlandez, de domnul Michael Buckley, Chief State Solicitor, în calitate de agent, asistat de domnul Feichin McDonagh, BL, și de doamna Finola Flanagan, Office of the Attorney General,

---

* Limba de procedură: suedeza.

– pentru Comisia Comunităților Europene, de domnul John Forman, consilier juridic, în calitate de agent,

având în vedere raportul judecătorului raportor,

după ascultarea concluziilor avocatului general, prezentate în ședința din 23 mai 1996,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin Ordonanța din 21 februarie 1995, primită de Curte la 24 februarie 1995, Högsta Domstolen a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CE, o întrebare preliminară privind articolul 6 alineatul (1) din acest tratat.

2 Această întrebare a fost adresată în cadrul unei acțiuni pentru plata mărfurilor livrate, introdusă de societatea britanică MSL Dynamics Ltd (denumită în continuare „MSL”) împotriva societății suedeze Data Delecta Aktiebolag (denumită în continuare „Data Delecta”) și a domnului Forsberg, resortisant suedez.

3 Pârâții din acțiunea introdusă în fața Solna tingsrätt, Data Delecta și domnul Forsberg au solicitat furnizarea unei *cautio judicatum solvi* de către MSL, care are ca obiect cheltuielile de procedură în temeiul articolului 1 din Legea suedeză 307/1980. 307.

4 În conformitate cu această dispoziție, un resortisant străin care nu are reședința în Suedia, sau o persoană juridică străină, care dorește să intenteze o acțiune în fața unei instanțe suedeze împotriva unui resortisant suedez sau a unei persoane juridice suedeze este obligat să constituie o garanție pentru plata cheltuielilor de procedură la care acesta ar putea fi obligat eventual, în cazul în care pârâtul solicită acest lucru. Cu toate acestea, articolul 5 al aceleiași legi prevede că această obligație nu se aplică în cazul în care acest lucru este stipulat în convențiile internaționale care obligă Suedia. Decretul guvernamental 1991:112 privind scutirea de constituirea unei garanții pentru plata cheltuielilor de procedură pentru reclamanții străini, în anumite cazuri, nu menționează nicio convenție de acest tip pentru persoanele juridice britanice.

5 Cu toate acestea, Solna tingsrätt a respins cererea pentru o *cautio judicatum solvi* pe motiv că Legea 1980:307 este, în această privință, contrară Legii 1992:794, prin care Suedia a ratificat Convenția din 16 septembrie 1988 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (denumită în continuare „Convenția de la Lugano”) și care a fost ratificată și de Regatul Unit.

6 În cadrul procedurii de apel, Svea Hovrätt, aplicând principiul conform căruia legea mai recentă primează față de legea mai veche, a păstrat această decizie. Acesta a observat în special că efectul Convenției de la Lugano este de a da titlu executoriu direct în Regatul Unit deciziilor judiciare suedeze.

7 Data Delecta și domnul Forsberg au introdus un recurs pe lângă Högsta Domstolen împotriva deciziei pronunțate de Svea Hovrätt.

8 Considerând că rezultatul litigiului depinde de interpretarea dreptului comunitar, Högsta Domstolen a decis să suspende judecata și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Este contrară Tratatului de la Roma, în special articolului 6 (fostul articol 7), solicitarea unei astfel de garanții din partea unei reclamante care este persoană juridică britanică, în condițiile în care persoanelor juridice suedeze nu li se poate solicita o garanție similară?”

9 Prin această întrebare, instanța națională întreabă, în esență, dacă articolul 6 alineatul (1) din tratat se opune ca un stat membru să îi solicite unei persoane juridice stabilite într-un alt stat membru, care a introdus, în fața uneia dintre instanțele sale judecătorești, o acțiune împotriva unuia dintre resortisanții săi sau împotriva unei societăți cu sediul în statul respectiv, plata unei *cautio judicatum solvi*, în cazul în care o asemenea cerință nu poate fi impusă persoanelor juridice din statul în cauză.

Cu privire la domeniul de aplicare a articolului 6 alineatul (1) din tratat

10 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că articolul 6 alineatul (1) prevede că „În domeniul de aplicare a prezentului tratat și fără a aduce atingere dispozițiilor speciale pe care le prevede, se interzice orice discriminare exercitată pe motiv de cetățenie sau naționalitate”.

11 Prin urmare, este necesar să se examineze, mai întâi, dacă o dispoziție a unui stat membru care obligă persoanele juridice stabilite într-un alt stat membru la constituirea unei *cautio judicatum solvi* atunci când acestea doresc să acționeze în justiție împotriva unuia dintre resortisanții statului respectiv sau a unei societăți cu sediul pe teritoriul acestuia, în condițiile în care persoanelor juridice din statul în cauză nu li se impune o astfel de cerință, intră sub incidența Tratatului CE.

12 Conform jurisprudenței constante, deși, în absența unei reglementări comunitare, este de competența ordinii juridice interne a fiecărui stat membru să reglementeze modalitățile procedurale pentru acțiunile în justiție, destinate să asigure protecția deplină a drepturilor pe care le au justițiabilii în temeiul dreptului comunitar, acest drept impune totuși anumite limite acestei competențe (Hotărârea din 19 noiembrie 1991, Francovich și alții, C-6/90 și C-9/90, Rec., p. I-5357, punctul 42). Astfel de dispoziții legislative nu pot să discrimineze persoanele cărora dreptul comunitar le conferă dreptul la un tratament egal, nici să restrângă libertățile fundamentale garantate de dreptul comunitar (Hotărârea din 2 februarie 1989, Cowan, 186/87, Rec., p. 195, punctul 19).

13 Trebuie să se constate că o normă de procedură națională, precum cea descrisă mai sus, poate afecta activitatea economică a comercianților din alte state membre pe piața statului în cauză. Deși nu este destinată, în sine, să reglementeze o activitate de natură comercială, aceasta are ca efect plasarea acestor comercianți într-o poziție dezavantajată comparativ cu resortisanții săi, în ceea ce privește accesul la instanțele judecătorești ale respectivului stat. Având în vedere că dreptul comunitar le garantează libera circulație a mărfurilor și a serviciilor pe piața comună, posibilitatea acestor comercianți de a sesiza instanțele judecătorești ale unui stat membru, pentru a soluționa litigiile care pot fi generate de activitățile lor economice, în același mod ca și resortisanții statului respectiv, constituie corolarul acestor libertăți.

14 Astfel cum a hotărât deja Curtea în Hotărârea din 20 octombrie 1993, Phil Collins și alții (C-92/92 și C-326/92, Rec., p. I-5145, punctul 27), dispozițiile legislative naționale care intră sub incidența tratatului, din cauza efectelor pe care le au asupra comerțului intracomunitar cu bunuri și servicii, trebuie să fie supuse principiului general al nediscriminării prevăzut la articolul 6 alineatul (1) din tratat, fără a mai fi necesară stabilirea unei legături între acestea și prevederile specifice ale articolelor 30, 36, 59 și 66 din tratat.

15 Prin urmare, este necesar să se constate că o normă de procedură națională, precum cea din acțiunea principală, intră sub incidența tratatului în sensul articolului 6 alineatul (1) și că aceasta este supusă principiului general al nediscriminării prevăzut la articolul respectiv, în măsura în care aceasta influențează, chiar și indirect, comerțul intracomunitar cu bunuri și servicii. O astfel de influență riscă să apară în special atunci când se solicită o *cautio judicatum solvi* în cazul unei acțiuni în plata mărfurilor livrate.

Cu privire la discriminarea în sensul articolului 6 alineatul (1) din tratat

16 Prin interzicerea, „oricărei discriminări exercitate pe motiv de cetățenie sau naționalitate”, articolul 6 din tratat impune, în statele membre, deplina egalitate de tratament a persoanelor care se află într-o situație reglementată de dreptul comunitar și a resortisanților statului membru avut în vedere.

17 Este evident că o dispoziție precum cea în cauză în acțiunea principală constituie o discriminare directă bazată pe naționalitate.

18 Cu toate acestea, guvernul suedez consideră că principiul nediscriminării nu se opune solicitării constituirii unei garanții de către un reclamant străin, în cazul în care o eventuală hotărâre prin care acesta din urmă este obligat la plata cheltuielilor de judecată nu poate fi executată în statul în care acesta are domiciliul. Într-un astfel de caz, garanția are drept obiectiv evitarea situațiilor în care un reclamant străin nu poate să introducă o acțiune în justiție din cauza riscurilor financiare în cazul pierderii procesului.

19 Guvernul suedez adaugă că legislația suedeză prevede, în plus, diverse excepții de la solicitarea unei garanții, legate de faptul că pârâtul suedez are, după caz, în special prin aplicarea convențiilor internaționale ratificate de Suedia, posibilitatea de a obține o hotărâre prin care este autorizată executarea deciziei în statul unde reclamantul are domiciliul.

20 Acest argument nu poate fi reținut.

21 Astfel cum s-a pronunțat Curtea în Hotărârea din 1 iulie 1993, Hubbard (C-20/92, Rec., p. I-3777), dreptul la un tratament egal, consacrat de dreptul comunitar, nu poate să depindă de existența unor acorduri internaționale încheiate de statele membre.

22 În aceste condiții, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 6 alineatul (1) din tratat se opune ca un stat membru să îi solicite unei persoane juridice stabilite într-un alt stat membru, care a introdus, în fața uneia dintre instanțele sale judecătorești, o acțiune împotriva unuia dintre resortisanții acestuia sau împotriva unei societăți cu sediul în statul respectiv, plata unei *cautio judicatum solvi*, în cazul în care o astfel de cerință nu poate fi impusă persoanelor juridice din statul în cauză, într-o situație în care acțiunea este legată de exercitarea libertăților fundamentale garantate de dreptul comunitar.

Cu privire la cheltuielile de judecată

23 Cheltuielile efectuate de către guvernele suedez, elen și irlandez, precum și de către Comisia Comunităților Europene, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări. Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța națională, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA (Camera a șasea),

pronunțându-se cu privire la întrebarea care i-a fost adresată de către Högsta Domstolen, prin Ordonanța din 21 februarie 1995, declară:

Articolul 6 alineatul (1) din Tratatul CE trebuie să fie interpretat în sensul că acesta se opune ca un stat membru să îi solicite unei persoane juridice stabilite într-un alt stat membru, care a introdus, în fața uneia dintre instanțele sale, o acțiune împotriva unuia dintre resortisanții acestuia sau împotriva unei societăți cu sediul în statul respectiv, plata unei *cautio judicatum solvi*, în cazul în care o astfel de cerință nu poate fi impusă persoanelor juridice din statul în cauză, într-o situație în care acțiunea are legătură cu exercitarea libertăților fundamentale garantate de dreptul comunitar.

Kakouris

Mancini

Kapteyn

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 26 septembrie 1996.

Grefier
R. Grass

Președintele Camerei a șasea
C. N. Kakouris